

EIGEN

Tante Reina dribbelde onrustig in haar kamer heen en weer. Waar bleven ze nou? Ze hadden anderhalf uur geleden al hier moeten zijn. Zij keek eens naar de tafel, die een ietwat feestelijk tintje had, met een schaalje gebakjes — voor Sofie en haar ieder twee — en voor Hendrik een fleschje bier.

O, een bakje onder het fleschje, dat stond beter. Ze had immers nette spullen, waarom zou ze die dan niet gebruiken voor een feestje. . . ., voor een bijzondere gelegenheid?

„Hè, ik heb geen zit in me,” mompelde zij voor zich heen, en toen groefde de vouw tusschen haar wenkbrauwen zich dieper, in ergernis over die malle gewoonte van de laatste tijd om hardop te denken. Maar ja, als je ook bijna altijd alleen was. En dan, het was een heel ding voor haar, wat er nu gebeuren ging: een broer-aan-lager-wal met vrouw en al in huis halen. Met zoo iets wist je wel waar het begin, maar niet waar het einde was. Erg goed, dat zij in ronde woorden had gezegd, dat ze bijzonder op haar vrijheid gesteld was en dat ze hun verblijf als tijdelijk moesten beschouwen. Tot ze wisten wat ze verder wilden.

Zij was er bijna trotsch op, dat zij zoo verstandig te werk was gegaan, want in haar hart. . . . Hendrik kon mooi haar achtergevel schilderen en haar voorkamer behangen, waar ze al lang plan op had gehad. Ze kon dan overleggen met hem over de kleuren. Smaak had hij wel. En handig was hij ook. En ijverig. Dat hij dan toch zoo aan de grond kon raken! Zij nam het hem eigenlijk kwalijk. Nee, dan had haar Karel het er beter afgebracht, al was hij dan ook te vroeg gestorven, maar dat kon hij niet helpen. Hendrik was niet gewiekst genoeg in de concurrentie-strijd, te goedig. Hij wilde ook een ander wat gunnen, maar dat ging nu eenmaal niet. Als Karel er zoo over gedacht had, zou zij nu niet zoo netjes kunnen leven in dit aardige huis. Maar, een beetje te groot werd het haar eigenlijk wel. Als de kinderen Vader en Moeder nu binnenkort wat konden bijspringen — zoo waren ze wel — en Hendrik kon eens agenturen in koffie en thee krijgen, bij voorbeeld, nou misschien konden ze dan de verdieping blijven bewonen tegen betaling. Eigen is eigen. Wat wist een vrouw-alleen wie ze in huis kreeg, als ze op advertentie verhuurde? En dan Bert met zijn leuke, vroolijke oogen. Wat een lief jochie was hij altijd geweest en hoe graag kwam hij vroeger bij haar, toen hij nog een kind was, soms wel logeeren, als er thuis ziekte was. Ergens in haar lappenla had ze nog het beertje, dat zij hem eens had gegeven en dat hij zoo stevig in zijn armpjes mee naar bed nam. Later raakte zoo'n kind van je vandaan. Een tante ook maar. En vragen om wat hartelijkheid, dat deed je niet. Je moest je niet bloot geven aan de menschen. Dan kregen ze vat op je.

Kijk, daar waren ze. Ze stonden daar toch wel zielig op de stoep, de stumperds.

De kleine kamer was opeens vol van het stemmengerucht van zenuwachtige menschen, die gewoon wilden doen. Vader liep het gangetje weer in en hing zijn jas en hoed aan de kapstok. Reina kwam hem achterna en zei, — je moest dadelijk flink zijn, dat voorkwam later moeilijkheden —: „Hendrik, in 't vervolg wil je je goed wel mee naar boven nemen. Ik heb niet graag zoo'n volle kapstok.”

„Zeker, zeker,” antwoordde Bosman stug, „maar zoo'n oogenblikje. . . .”

„O, ja, zoo'n oogenblikje.”